

Betrægtning.

Retfærdiggjort. — Luf. Ev. 18. 14.

Retfærdig for Gud — det er Livets store Hovedsag. Kun den Retfærdige beistaar for den levende, hellige Gud; der kan intet urent komme ind i Himlen; som Gud selv er fuldkommen, saa stiller han ogsaa Kravet til os om at være fuldkomne. Og paa dette Krav kan han ikke slaa af, ellers var han jo ikke Gud. Med et Menneske kan vi prutte om Afslag, naar vi ikke kan betale, med Gud gaar det ikke an.

Men det er det Farijsæersindet til aalle Tider gjør. Sin Farijsæer, som stod i Templet og tæftede Gud, fordi han ikke var som Tolderne, syntes overmaade godt om sig selv; han havde hverken løiet eller stjålet eller brudt sit Egetkab; han havde til Punkt og Prikke opfyldt den borgerlige Lov, ja han havde ogsaa gjort mere end Loven krævede; han havde givet Tiende af alt det, han eiede og søjlet 2 Gange om Ugen. Han maatte da vel være retfærdig, om nogen skulde være det, han maaatte da bestaa for Guds Dom.

Nej, Hjertefjenderen dommer anderledes. Derinde i Farijsæerhertet saa det stugt ud; der var Ufjærlighed og Doumelhyge og mange onde og daarlige Tanker. For alt dette var Farijsæeren blind. Men mon ikke mange tænker som han ogsaa i vore Dage? Der er mange, som mener, at naar de har strævet saa godt de kan og været skikkelige og ordentlige, saa kan Gud ikke dømme dem. Og saa ser de med ufjærlig Foragt ned paa de Elendige, som gaar der i Syndens aabenbare Liv og Væsen, og mener, de er meget bedre. Af, de fjender ikke Guds Løvs hellige Krav. Et rent Hjerte, et fuldkomment Liv helt igjennem, det er Kravet! hvem beistaar overfor dette Krav? Maa vi ikke slaa os med Tolderen for vort Bryst alle sammen og sige: Gud være mig Synden naadig!

Den Tolderen skaaar det, at han gif retfærdiggjort hjem; hvorfor? fordi han byggede alene paa Guds Raade. Den er tilstrækkelig for den største Synder. Vi har en Frelser, som tog vore Sygdomme paa sig og var vore

Viner. Han blev faaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgjerninger. I ham, hans Person og Gjærning, i hans Lidelse og Død og Opstandelse er der erhvervet os en fuldkommen Forsoning for al Synd. Gaar vi til ham med den rette Syndesorg og Anger, da faar vi hans Retfærdighed, en fuldkommen hel Bryllupstjortel, som dækker os helt og fuldt.

Det nytter ikke at se paa sin egen usle Dragt og tænke: den er god nok til at komme frem for Gud med. Neiden dner ikke, det nytter heller ikke at forsøge paa at lappe paa den ved vore egne Kræfter. Selt affleedt maa vi blive. Og det blir vi gjennem en alvorlig og sand Anger og Bod. Tolderen slog sig for sit Bryst; derinde gjorde det ondt; han kjendte Smerten over at have syndet mod Gud dybt i sit Hjerte, det svæder derinde, og han havde intet at komme frem for Gud med uden dette dybe Sul om Raade. Det hører den barmhjertige Gud, som ikke vil nogen Synders Død. Han renser den bodfærdige Synder i Jesu Blod, saa Synderen blir helt ren, ved Troen paa Syndernes Forladelse i Jesus Kristus blir Synderen lykkelig og glad, faar Fred med Gud og modtager den Helligraad til nyt, jaligt Liv i Samfund med den himmelske Fader. Har vi oplevet dette, da vil vi ikke synde mere, da faar vi Kraft til efterhaanden at overvinde Synden, den dør daglig, under Kamp, af ja, ogsaa under mange Nederlag og smertelige Erfaringer; men vi ved Veien, vi skal gaa til Guds Raades Throne stadig paany, saa vil Gud fuldkomme sin gode Gjærning i os og give os Adgang til sin Himmel — for Jesu Skuld alene.

Idag.

Svormangengang har vi ikke jagt, naar det ikke gif som vi tænkte: havde jeg bare vidst det før! Vi har kun læst dømt haardt og ufjærligt om et Menneske; saa dør han;bagefter faar vi vide, at vi har taget grundig fejl; men da kan vi ikke længer gjøre det godt. Det er forjænt. „Ja, havde jeg vidst det før!“ Det er tungt; men det er et, som er endda meget,

meget sværere. Et Menneske skal dø; det jer tilbage paa sit Liv, et Liv kun for denne Verden, et Liv i Synd, i Egenfjærlighed, et Liv uden en Allvorstante paa, hvad der kommer efter Døden. Saa fjender man Guds Dom, man skal træde frem for den levende Gud, som fjender alle ens inderste Tanker. Hvorledes vil det gaa? D, havde jeg vidst det før! havde jeg vidst, hvor det er alvorligt at dø, da havde jeg nok levet anderledes. D, kunde jeg saa leve Livet op igjen, begynde fra nyt af, da vilde jeg vandre paa andre Veie. Men af, det er forjænt! Livet leves kun engang.

Eller man er allerede kommet indenfor Forhængen, man staar for Herrens Ansigt. Man har ganske tænkt, det skulde nok gaa; Herren er da ikke saa streng; jeg har jo levet nok saa skikkeligt, og det er mange, som er værre end jeg; saaledes har man drømt, naar Evighedsstauberne gjorde sig gjældende; og saa har man ladet det staa til; en Dag overraskes man af Døden; man staar for den levende Gud, og saa faar man se, at man har levet paa et usjælt Selvedrag. Ja, da kan det vel komme med et forfærdeligt Alvor over os: havde jeg bare vidst dette før, da skulde nok alt blevet anderledes; men nu er det forjænt.

Forjænt — det er et forfærdeligt Ord allerede i de jordiske Forhold, men hvad vil det ikke være, naar det lyder over os og vort Liv i al Evighed!

Vor Herre og Frelser fjender, hvad der vil ramme den ubodfærdige og vantro Slægt, som forkaster Guds Raade i Kristus. Han ved, hvilke svære Domme, der vil gaa over Jødefolket, fordi de ikke kjendte sin Besøgestid og tog imod Kristus. Og han huker inderlig over dette arme Folk; der er Lærere i hans Time, da han siger dette: Derisom du dog vidste! Det kommer som et dødt Hjerte fra et bekjæmt Hjerte, fordi han især dømt „Kød“ som sin egen; han var jo kommen for at frelse dette arme Folk, og saa forstod de ham ikke, de forkaster ham, de støder ham fra sig, og han ved, at Korset venter ham.

Men mon vor Fjære Frelser ikke ogsaa i vore Dage skaaar overfor man-

ge, mange med det samme Smertesul: O, vidste du bare! Han ser Menneskene gaa der med Verden i sit Hjerte, optaget af de jordiske Ting, han ser dem som en Flok paa Manden af en forfærdelig Afgrund; de gaar der sorgløse, tankeløse, og ved ikke, at i næste Nu kan de styrte ud — evig fortabt! Skulde han da ikke føle Medlidenhed med de blinde Skarer? Skulde han ikke advare dem, medens det endnu er Tid?

Ja, men ved de da ikke? Har ikke aalle iblandt os hørt om en evig Fortabelse og en evig Frelse, har vi ikke alle lært om ham, som har elsket os? Jo, vi har nok lært det, og vi burde alle vide, hvad der tjener til vor Fred; men det er saamange, som ikke vil; de lukker Øinene til for Evigheden, Satan bedrager de arme Menneskehjerner, foregjøgler dem alle Slags herlige jordiske Billeder, dysker dem i Søvn, saa de glemmer Evighedens Alvor.

O, fjære Lærere, lad Herrens Ord gaa dig til Hjerte idag! Lad Guds Mand aabne dine Øine og dine Tanker, saa du kan omvende dig og blive frelst. Ja, vidste du bare — idag!

Moderens Betsignelse.

Ikke langt fra en af Norges største Byer er der en Stenbank, paa hvilken mangen tract Vandrer har hvilet og sat sin Byrde fra sig. — En hed Sommerdag saa man en ung Skone med en tung Sæk paa Ryggen styre sine Skridt hen til denne Bank. Veien gif opad, og den stakkars Skone arbejdede svært for at komme op, medens Svøden dryppede fra hendes Pande. En liden Gut gif ved Siden af hende. Begge hvilede en Stund paa Banken, og da Gutten saa, hvor tract hans Moder var, sagde han ibrigt:

„Mor, naar jeg blir stor, skal jeg bære Sækken for dig, saa kan du gaa med mig og slippe at bære noget.“

Stakkars Barn! Den Dag var det for første Gang, faldt han ind, at han var Son af fattige, meget fattige Forældre. Moderen krævede alt, hvad hun kunde, men Faderen havde vænnet sig til at drikke, sjønt han

ellers var en ganske brav Mand. Snart merkede Hans ogsaa, at hans Forældre ikke hørte til de ansete i Sognet, men til de foragtede, og at Rabogutterne ikke vilde lege med ham, fordi de skammede sig ved at være sammen med ham. Al, det var en bitter Opdagelse, som kostede Hans mange Taarer.

Da han en Aften legede udenfor Huset, kaldte Moderen ham ind.

„Na, lad mig blive ude lidt til, vi skal jo ikke lægge os endnu.“

„Nei, min kjære Gut, det skal vi ikke, men du har ikke mere end et Par Bukser og en Skjorte, og de paa jeg vaske og lappe, for om vi er fattige, saa maa vi dog holde os hele og rene. Væ dig i Sengen saalænge. Jeg vilde saa gjerne kjøbe et Par Træsko til dig, men Pengene strækker ikke til. Se dette pene Stofke Løi fik jeg til Foræring, og det skal jeg lappe Klæderne dine med, saa du kan se nogenledes ordentlig ud.“

Gutten saa ind i Moders sorgmodige Ansigt og sagde ikke et Ord mere, men skæmte af sig og lagde sig nøgen i Sengen, ikke for at sove, men for at græde. Snart faldt der ham dog allehaande Tanker ind, og han begyndte at bygge Luftflotte. Han saa sig som voksen Mand med eget Hus og Have, med flere Sæt splinterne Klæder og tolv sine strøgne Skjorter; til Moderen havde han kjøbt ny Klæde og Alskielshat og dertil givet hende Penge til alt muligt. Fra denne vaagne Drøm sank han snart ned i en sød Søvn og vaagnede om Morgenen sund og frisk — men uden Skjorte!

Moderen havde tilbragt Natten med at sy, lappe, vaske og pante op, thi den frembrudende Dag var Søndag, og da maatte alt ialfald være rent.

Præsten holdt Søndagsstole for fattige Børn, og Hans var bestandig meget ivrig for at komme tidlig paa Skolen. Da han stod op den Søndag, kunde han tage en renvasket Skjorte paa samt hele Strømper og Bukser, om de end var lappede. Han var saa glad. Men med et formærkedes hans Ansigt. Moderen havde faaet Tjinststykke af en Klædehandler, hun arbejdede for. Det var et Gudestykke, og Forbøgstaverne af Fabrikantens Navn stod trykt paa det. Svordan hun end havde smøet og vendt det, saa havde hun ikke kunnet saa det til at strække til, hvis hun skulde skære Bogstaverne bort.

og hun havde derfor passet det saa, at denne Del af Stykket kom til at vise sig mindst. Gutten var kommen springende glad ind; da fik han se Bogstaverne. Han blev rød i Ansigtet, og en Sky lagde sig over hans lille Ponde. Men da saa han, at Moderen havde Taarer i Øinene, Strafs

slungede han Armene om hendes Hals og raabte:

„Kjære Mor, det er det samme. Naar jeg sidder paa Skolen, er der ingen, som kan se det. Ikke græd, Mor, det blir vist snart bedre for os!“

Saa vandrede Gutten barbenet afsted til Skolen, hvor de andre Børn sad i sin Søndagspuds og traf sig bort fra ham, saa meget de kunde. Men da Sengen begyndte, glemte Hans snart al sin Sorg; han følte sig oymuntret og freidig, og han kunde glæde sig over det, han hørte om Guds Kjærlighed. Ogsaa i Kirken havde han en glad Følelse, og han nikkede ofte hen til den Plads, hvor hans Moder sad saa andægtig med hans lille Søster.

I Søndagskolen blev der engang hvert Aar uddelt Præmie til de flittigste og flinkeste Elever. Nu 'agde Præsten til Hans, at han denne gang vilde saa den første Præmie. Gutten vilde til at juble derover, da det faldt som en Sten paa hans Hjerte, at han ingen Sko havde og saaledes maatte som den eneste barbenede træde frem ved denne høitidelige Leilighed for at modtage Præmien.

Det gav ham meget at tænke paa, og tilsidt spurte han Moderen:

„Kunde du ikke lade mig saa et Par Træsko?“

Moderen svarede ikke straks, men trykkede Haanden mod Hjertet, som om det stak hende der. Staffars Hans angrede allerede, at han havde spurgt; han holdt saa inderlig af sin Moder, at han heller vilde gjort, hvad det skulde være, end at forøge hendes Kummer.

„Mit kjære Barn,“ sagde hun endelig, „jeg ved, at du saar første Præmie, og vilde saa gjerne, du skulde være pent klædt ved Festen, og derfor har jeg spurgt dem, jeg kender, om de ikke vilde laane mig en Daler eller en halv, men ingen har villet.“

„Men, Mor, jeg har jo min Duffel, han har Sofa og polerede Stole og Vorde, og i Dagligværelset har han Forhang og saadanne fine Skildrier paa Væggen — han kan godt laane os lidt, jeg vil spørge ham,“ — og afsted sprang Gutten, saa fort han kunde. Men da han stod udenfor den rige Onkels Hus, sank pludselig hans Mod. Han kunde neppe beslutte sig til at ringe paa, men Onkelen havde seet ham og raabte ud af Vinduet til ham, at han skulde sige, hvad han vilde.

„Na, kjære Duffel, laan Mor en Daler eller en halv, forat hun kan kjøbe Træsko til mig og lidt andet til Præmiendelingen; jeg faar den første Præmie og har ingen Sko.“

„Sig din Mor, at saasnart hun har betalt den halve Daleren, som hun fik laant af mig sidst, skal hun

kanke saa det, du beder om, men ikke før.“

Vinduet lukkedes, og Hans gik langsomt hjem. Han behøvede ikke at sige Moderen noget; hun havde læst det paa hans Ansigt og gav ham et Kys for at trøste ham.

Den festlige Søndag stod Hans tidlig op og begyndte grundig at vaske Tødderne. Skulde han komme barbenet, saa vilde han idetmindste have rene Tødder! Han var den første paa Skolen. Paa Vordet laa Præmierne pent ordnede: Bøger, Lommebøger, Brevmapper og lignende. En Sang blev afslungen, derpaa holdt Præsten en Tale, roste Børnenes Flid og nævnte den bedste — Hans — ved Navn, idet han opfordrede ham til at modtage den første Præmie. Staffars Gut! han havde givet meget for at turde nærme sig Vordet iført et Par Sko. Langsomt og bange traadte han frem og modtog Præmien. Derpaa vendte han tilbage til sin Plads, ifjulte Ansigtet i begge Hænder og græd bitterlig.

Hjemme trøkkede Moderen ham til sit Hjerte og velsignede ham. Tidlig havde hun nedlagt en god Sæd i sine Børns Hjerter, havde lært dem at bede og i alt givet dem det bedste Eksempel. Grædt og bedet havde hun uendelig meget; hun syntes tit, som om hendes Mand med sin ulukkelige Drifkøljet tungede den ene Forbandelse efter den anden ogsaa paa hende og Børnene. Men Gud, den barmhjertige, saulede hendes Taarer.

Tolv Aar er forløbne. I den Kirke, hvor Hans saa gjerne havde siddet, er der idag megen Bevægelse og stor Trængsel, thi en ung Præst skal holde sin Indtrædelsesprædiken. I Sakristiet — ene med sin Gud — tjæmper han endnu i Bønner. Nu gaar han op paa Prædikestolen. Det bliver stille i Kirken. Hans Nie glieder hen over Tilhørerne og stamler tilsidt ved en Kvinde, der høiet og andagtsfuld sidder i en af de bagre Kirkestole. Den unge Præst faar Taarer i Øinene, en Række af Grindringer stormer ind paa ham, og Stemmen svigter ham næsten. Dog nei, han mander sig op og forkynder høit og indtrængende Guds Naade i Kristus.

Væserne har maaske anet, at det er Hans, der nu staar her som ung Præst, og at hin andagtsfulde Kvinde er hans ædle Moder, hvis Bønner og Velsignelser Gud har opfyldt paa Sønnen. Og endnu mere havde han gjort: Den arme, forvildede Moder var som angrende Sønder ileet til Korset og havde fundet Tilgivelse.

Det var en frydefuld Dag, da den haardtprøvede Moder kunde sige til Sønnen: „Se, din Far beder!“

Med den omtalte Søndagsstolefest var kristelige Bønner blevne gjort opmærksomme paa den „bedste“ og barbenede; lidt efter lidt blev der skaffet ham Midler til hans Uddannelse, da hans gode Evner og ihærdige Flid snart berettigede til gode Forhaabninger. Herren havde tidlig draget Guttens Hjerte til sig og lod ham ogsaa nu i alt spore hans Velsignelse.

At den unge Teolog senere blev berømt, kan jeg just ikke sige, og derfor behøver hans Navn heller ikke at nævnes. Den unge Præsts eneste Luste var at opvække de fattige og foragtede og forkynde for dem det glade Budskab om, at Jesus er kommen for at gjøre Syndere salige. Med utrættelig Iver og Opofrelse hengav han sig til denne Virksomhed, vistnok den bedste Maade at vise sin Taknemmelighed paa mod Herren for hans store Barmhjertighed. Det siger sig selv, at man ved saadant Arbejde ikke erhverver sig noget meget glimrende Navn; men hos mange af dem, der er ligesaa fattige, som Hans engang var, er han ikke glemt; de kalder ham, som om han ganske tilhørte dem, Natfignandspræsten.

Anger paa Engelseiet.

En Dag, saa fortæller en Præst, blev jeg i Landmenighed kaldt til en Dagarbejder, som var bleven pludselig syg. Manden havde i mange Aar haft Forargelse i Menigheden ved sin ufirkelige og uredelige Vandel. Til Kirken kom han aldrig, og Søndagene tilbragte han regelmæssig paa Julestue. Vel havde han i sin Ungdom erholdt en god, grundig Religionsundervisning, men han havde aldrig taget Guds Ord til Hjerte; han hørte til dem, som vel ved Herrens Vilje, men gjør den ikke. Nu var han pludselig bleven syg af en meget farlig Lungebetændelse. Jeg trof ham i stor Sindsbevægelse. Urolig og hvileløs veltede han sig hid og did paa sin Seng, og kastede op Blod alt i et.

„De lider meget?“ spurte jeg ham.

„O, ja, ja!“ udbrød han. Og da jeg erkendte mig nærmere efter hans Smerter, lagde han Haanden paa Brystet og sagde: „Den legemlige Lidelse er intet, men derinde brænder det mig i Sjælen; mine Synder! mine Synder!“ Og nu trængte sig frem fra hans Læber en aaben, angergiven Sindsbekendelse, som endte dermed, at han indbitændig bad mig om det hellige Sakramente. At høre paa en lang Formaningstale dertil var den syge for svag. Jeg sagde ham derfor kun, at det ikke var blot om at gjøre at bekjende sine Syn-

der og nyde det hellige Nadvermaal-tid, men, ifald han blev frikt igjen, at vise Bekjendelsens Sandhed ved at leve et nyt Liv i Kristus.

„O, Hr. Pastor.“ udbrød han, „hvis jeg atter bliver frikt, saa vil jeg hver Søndag gaa to Gange i Kirken, Formiddag og Eftermiddag.“

Gjentagne Anfald af Blodspytning havde afbrudt denne Samtale. Nu blev den lyge meget roligere, og jeg kunde tale ham alvarlig ind i Samvittigheden. Han hørte begjærlig paa mine Ord, gjentog flere Gange sit Løfte at forandre sit Liv og flittig besøge Gudstjenesten og sluttede igjen med den indtrængende Bøn om Nadveren. For llig angerfuld Syndserfiendelse og med Døden for Die troede jeg ikke at turde negte ham det til fast Forjæring om vore Synders Tilgivelse indsatte Maaltid, og jeg lovede at give ham det næste Dag. Han takkede mig med glædestralende Ansigt.

Næste Dag kom jeg og fandt den lyge fremdeles i den samme bødserdige Stemning. Han afslagde tydelig Syndsbekjendelse for mig og gjentog sit Løfte at føre et bedre Liv og troelig at holde sig til Guds Ord og Kirken. Sindsroen virkede velgjørende paa det legemlige Befindende; snart indtraaede en Bedring og gjorde rasht Fremfærd. Jeg besøgte den lyge endnu et Par Gange de følgende Dage. Da jeg kom til ham tredje Gang, var han allerede paa en Spadertur. Efter nogle Uger var han fuldsommen frisk. Og da han nu igjen turde gaa ud, hvor mener du vel, kjære Læser, at han den følgende Søndag var? — Ude ved Søen og — fiske! Og det gamle Syndeliv har han igjen begyndt; men i Kirken har man ikke seet ham.

Denne Historie træder hver Gang frem for min Sjæl, naar jeg ser lyge omvende sig i Dødsangsten, eller naar jeg hører Tale om Vød paa Dødsleiet.

Saa, hvad viser dette? Jo, at den Lyge, som vi ses, ikke var nogen Hjerteanger; det var kun Rædsel for Døden, intet andet.

Huslig Lykke.

Fredrik Jensen kom en Aften fra Verkstedet, hvor han havde arbejdet hele Dagen, træt hjem. Han var i daarligt Humør og ligedan gaar det med Konen.

„Nu er du der?“ sagde hun halvt grædte.

„En hejnderlig Kone.“ tænkte Jensen. „Træt jeg en venlig. Blid Kone, naar jeg kom hjem, for et Paradise mit Hjem der blev!“

Han vendte sig bort fra hende og sad og stirrede ned for sig uden at sige et Ord.

Træt og tung gik Konen der ogjaa, og det saa ikke ud til, at det gik netop hverken fort eller med Lyst; hun holdt paa at stille istand Aftensmaalen.

„Kom nu.“ sagde hun endelig, „og sæt dig!“ At det var en Indbydelse, sagde jo Ordene, men slet ikke Stemmen; den var alt andet end venlig. Han reiste sig og satte sig ved Bordet. Han holdt paa at sige nogle Ubegageligheder, men han betvang sig. Skjønt der ikke var noget at udrette paa Maden, smagte den dog ikke, da han maatte se paa sin Konens fortrædelige Ansigt.

Men Konen sad der og rørte ikke Maden.

„Er du ikke frisk, Marie?“ holdt han paa at sige, men Ordene kom ikke over hans Læber; han saa, hvor meget Konens Ansigt var, og han ventede derfor bare et heftigt, bittert Svar. Saa sad de der tause overfor hinanden, til Fredrik havde spist.

Konen tog af Bordet og lagde et grønt Teppe paa, hvorpaa hun overlod Maden til sine egne Tanker.

„Det er ikke til at holde ud!“ sagde Fredrik, medens han gik op og ned i Kørestet med sænkent Hoved. En Stund efter greb han et Mad og begyndte at læse deri. Merkelig nok var det første, hans Øine mødte, følgende: „Glem ikke at give din Døstren et opmuntrende Ord!“

„Saa, det har sandelig jeg god Grund til.“ sagde han bitter. Men han læste videre: „Gid din Døstren et opmuntrende Ord, det vil glæde og styrke hende og gjøre hende saa godt! Dagen kan ofte blive tung nok for hende, som gaar der hjemme og skal holde Orden paa alt og saa Pengene til at række.“

„Saa, det er ganske noget i det.“ tænkte Jensen, „og det er ikke mere end billigt, naar hun fortjener det. Men naar Konen er saa vrang, og naar hun gjør Hjemmet til det ubegageligste Sted —“

Han saa atater ind i Madet og læste videre: „Er hun, som hun skal være, saa har hun gjort Døstren dit begageligt. Men har du ingen anden Grund til et rosende Ord, saa giv hende det, fordi hun tranger det. Hun har ganske ikke fortjent det; men et venligt Ord vil gjøre hende som dig godt.“

Jensen mente, dette var som skrevet for ham. Han kunde ikke læse videre, thi hans Samvittighed anklagede ham for Uælskørdighed og Mangel paa Kjærlighed overfor sin Døstren. Hun havde holdt hans Hus saa godt som muligt, men hun havde aldrig sagt hende et anerkjendende Ord, ikke engang udtalt sin Takfredshed, skjønt hun havde god Grund dertil.

Konen kom ind igjen fra Køkkenet, tog sin Skjorte og begyndte at sy;

hun sagde ikke et Ord. Hun hvede paa en Skjorte, og han vidste, hvem der skulde have den.

„Du er flink, du Marie.“ sagde han endelig, „der er ikke mange Koner, der kan gjøre dig det efter.“ Hun svarede ikke, men han merkede dog, at Ansigtet tabte lidt af sit haarde Udtryk, skjønt Raalen gik ligesaa fort som før.

„Mine Skjorter er altid penere og hvidere end de andres paa Verkstedet.“ vedblev han.

„Saa?“ svarede hun uden at se op; men han sølte, Nsen var brudt, og der gik ogjaa som et Solstreif over hendes Ansigt.

„Ja, Marie.“ sagde han inderlig. „jeg har oftere hørt, at de andre har sagt: 'Du har en udmærket Kone, du Jensen.'“

„Det synes vist ikke du!“ sagde hun tørt.

„Hvorledes kan du sige det?“ svarede han og gik bort til hende. „Skulde jeg ikke synes det?“

„Mener du det virkelig?“

„Ja, det gjør jeg.“ svarede han varmt og inderlig, bøjede sig ned og kysede hende. Da smeltede Nsen, og hun brast i Graad.

„Saa, om du havde sagt mig det før, Fredrik, hvor godt havde det ikke været. Men Tak skal du have, at du siger mig det nu.“ og hun hullede til ham gennem Taarer.

„Du er saa god og trofast, Marie, og du ved da, at jeg elsker dig. Nu skal vi ikke gaa i denne Taushed mere; den er saa dræbende. Den kan vist rent dræbe Hjertelaget i os.“

„Saa, jeg tror det samme.“ svarede hun, „lad os bekjende Kjærligheden, og et godt, vendigt Ord vil forjage megen Skummer. Nu skal du ikke se mig trist og grædte heller.“

Arbejdet blev hende fra den Dag lettere, og de venlige Ord, Jensen havde sagt, spredte Skyen, saa deres Hjem nu var roligt, godt og hyggeligt.

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305½ Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

J. T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER
Latest and up to date work
STANWOOD, Wash.

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant

HARDWARE AND FURNITURE

Phone Line 1607 Custer, Wash.

Drs. J. W. & H. D. RAWLINGS

Tandlæger

317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195

Cor. C & 11th Sts., Tacoma, Wash

Udtag fra Luther Publ. Høuse.

Steamship Agency

Billetter paa alle første Klasses Linier

WISSELL & EKBERG

1308 Pacific Avenue
Tacoma — | Wash.

Scandinavisk

Begravelsesbureau

Telefon Main 7745 Home A 4745

LYNN & HAUGEN

945 Tacoma Ave.

Student - Supplies

of all Kinds

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder Portrætter og Landstads malerier udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Aars Erfaring. De bedste Anbefalinger haabes. Skriv eller Kom til **Arne Berger, Kunst.**

544 Wash. Str., - Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL

Klædehandlere

Er det norske Hovedkvarter i Everett

1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons

Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers

PHONES - - Office Main 166

Residence - { Red 3681
Main 2812

Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St. Bellingham, Wn

W. & E. Schmidt Co

308 THIRD STREET,

MILWAUKEE, WISCONSIN

Skriv eller kom til os om alle Alterbilleder, Korsk. Udførelse, Alterbilleder, Døbskort, Skilmalerier, Billeder, Prædicatorer og Billeder. Skriv eller kom til os.

C. C. MELLINGER

Begravelses-Direktør

Skandinavisk og Tysk Tales
Phones Main 251. Home A 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

„Pacific Herald.“

A Religious Weekly,
Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestefor-
samlingskomiteen for Pacific Distrikt af den
Nordste Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter
November 6, 1908, at the post of-
fice at Tacoma, Wash., under the
Act of March 3, 1879.”

Alt vedrørende Redaktionen ind-
sendes til N. D. Bjørke, 1818 Dono-
van Ave., South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Bekjendtgørelser og
Notiser indsendes til „Pac. Herald“
News, Puget Sound Posten, Ta-
coma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forret-
ning besørjes af Past. S. M. Tjer-
nagel. Breve adresserede „Pacific
Herald“, Stanwood, Wash., vil naa
ham.

Bladet koster

For Aaret\$.75
For Aaret til Canada..... 1.00
For Aaret til Norge..... 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Undskyldninger.

Vi læser i Luk. 11 en Parabel, som
Jesus fortalte om forskellige Slags
Undskyldninger for ikke at modtage
Ryddelsen til den store Raddet. En
havde kjøbt en Ager, en fem Par
Okser, en havde taget sig en Sustru
tilagte. Jesus har visse valgt saa
daarlige Undskyldninger for at vise,
at Undskyldninger igrunder altid er
daarlige Undskyldninger og ingenlun-
de gyldige Grunde for ikke at modta-
ge Ryddelsen. Hvor uendelig træf-
fende denne Billede er, og hvor slaa-
ende den skildrer det naturlige Men-
neskes Stilling til Guds Rige, faar
en Missionspræst Anledning til at se
mere end en Gang. Han faar høre
mange underlige Undskyldninger af
Folk, som ikke gjør sin Pligt ligeover-
for Kirken.

Jeg kjender saaledes en Mand, som
bestandig har Hodepine om Søndag-
en; og denne Hodepine har i mange
Aar hindret ham fra at gaa i Kirken.
Ellers er han frisk, men hver Søndag
vender den tilbage, „denne forfærd-
lige Hodepine.“

„Det var mærkeligt,“ sa jeg, „at
den netop skal indtræffe paa Søndag.
Sig mig: kommer den hver Søndag,
eller er det bare hver tredje eller fjer-
de Søndag?“

„Næsten hver Søndag.“

„Det maa være periodisk Hodepi-
ne,“ sa jeg. „du burde søge Doktor for
den, den kunde være farlig.“

„No, han havde ofte tænkt, at han
skulde ha søgt Doktor, men Mandag-
en var den altid over, og han syntes
ikke, han vilde koste Doktor paa
sig.

En Mand kjendte jeg, — han er
død nu — som aldrig fik Tid til at
gaa i Kirken. Jeg traf ham ofte og
han hilste altid venlig paa mig, men
han var aldrig i Kirken. Saa gik jeg
og besøgte ham og spurgte ham da og
saa, hvorfor han ikke kom til Kirke.
Jeg havde været Præst der i to Aar
og endda havde jeg aldrig set ham i
Kirken. Na, det var rent forgæft, sa
han, at han ikke fik Tid til at komme
til Kirken. Han havde virkelig tænkt
paa at gaa hver Søndag, siden jeg
kom der, men bestandig havde der
kommet noget iveien. Og saa be-
gyndte han at regne op alle Hindrin-
ger, som havde gjort det saa rent u-
mulig for ham at gaa og „høre mig.“
Der er saa mange Ting at gjøre paa
en Farm, rent ud sagt „Nødvendig-
hedsgjerninger, som ei kunne opsaet-
tes.“ Engang havde den ene Ses-
ten været halt; engang havde Krea-
turene blevet borte Lørdagskvelden, og
det tog hele Søndagen at finde dem
igjen; engang havde det regnet hele
Dagen. Saa havde det været Sne-
storm, og en Søndag havde han
maattet kjøre til Byen efter Doktoren,
stuen var blevet syg; engang havde
han selv været syg. Men nu skulde
det engang ske, at han skulde gaa til
Kirke.

Det var hans Tur at tage mod
Præsten. Selv kom han til Statio-
nen efter mig om Lørdagen, og han
gjorde alt paa den bedste Maade for
mig. Søndagen skulde han selv kjøre
mig til Kirken. Allerede Lørdag
Aften sad jeg og glædede mig til at
faa se ham i Kirken Søndagen. Det
er dog en god Ting, at Præsten kom-
mer omkring saaledes til den enkelte,
tænkte jeg ved mig selv. Men nu
skulde det til Uheld træffe, at det blev
Snestorm Søndagsmorgen. Af, saa
ufremkommeligt det saa ud. Jeg
kunde ikke engang rejse til Kirken
idag, mente Manden. Der vilde al-
ligvel ingen komme i saadant Veir,
sa han. Jeg mente imidlertid, at det
godt gik an at kjøre, og desuden
trodde jeg, det vilde bli bedre til Mid-
dag. Nei, mente Manden, det vilde
komme til at holde paa saadan til
Avels. Det var fire Mil til Kirken
og han turde ikke tage ud i saadant
Veir. Da jeg saa, at det ikke gik an
at faa ham med, bad jeg om at faa
Bist og kjøre alene. Men det gik nu
ikke an. Han turde ikke lade mig rejse
alene i slikt Veir. Efter en hel Del
Raadslagninger og Beflagelser fra
hans Side over dette forfærdelige
Veir, fik jeg endelig ældste Sønnen i
Sjuset til at bli med. Denne halv-
voksne lettede Veiret, og da vi kom til
Kirken, fandt vi mange Folk der, men
ogjaa denne Gang maatte jeg jamne
den gode Mand, som ogsaa ellers al-
tid blev hindret fra at være der.

Saa kjender jeg en Mand, som le-

ver i den Formening, at han ikke kan
flaa sig igjennem uden at han arbej-
der paa Søndag. Han har et Styk-
ke Land, men om Hverdagene arbej-
der han paa en Sagmølle i Nærhe-
den. Nu træffer det sig altid saa, at
der til Søndagen er en hel Del at gjø-
re hjemme. Staffars Mand, som
han slider! Saa er han syg og maa
ha Doktor og Medicin, og saa blir der
en hel Del gjort igjen, og altsammen
maa gjøres paa Søndag, for Hverda-
gene arbejder han paa Sagmøllen.
Nu er det kommet dertil at han maa
arbejde paa Søndag. Er der ikke no-
get andet, saa har Vinden sørget for
Nat til Søndag at blaae en Del
Spaan af Ladetaget.

En Kone kjender jeg, som har en
anden Slags Undskyldninger for ikke
at gaa i Kirken. I Jørstningen ef-
ter at jeg var kommen til Stedet var
hun flittig i Kirken. Hun saa ud til
at være meget interesseret. Men saa
blev hun pludselig borte. Det tog
nogen Tid, før jeg fik Anledning til
at besøge hende. Men da jeg engang
kom der forbi, gik jeg ind og fik en
god Modtagelse. Hun vilde gjerne
komme ind paa religiøse Ting. Jeg
forstod straks, at hun syntes hun var
adskilligt gudeligere end sine Naboer.
I Santalens Løb spurgte jeg hende
da, hvorfor hun ikke kom i Kirken me-
re. Hun syntes nok ikke om det
Spørgsmaal, men hun lod mig for-
itaa, at hun svært gjerne ligte at høre
Guds Ord og især at læse det hjem-
me. Imidlertid fortalte hun mig, at
nu om Sommeren var det saa varmt,
at hun ikke turde gaa ud midt paa
Dagen; hun taalte ikke Varmen. Saa
snart hun kom ud i Solen, og især
naar hun gik, blev hun saa rent syg.
„Men jeg saa dig ikke i Kirken i
Vinter,“ indvendte jeg. Nei, om
Vinteren var det næste værre, da var
det saa koldt, og Kulden taalte hun
nu slet ikke.

„Maaja, det er jo koldt om Vinte-
ren og varmt om Sommeren, men
Høst og Vaar er det passende,“ mente
jeg. Heller ikke da havde jeg set hen-
de i Kirken.

„Nei, det var nok sandt det,“ sa
hun, „men Præsten huster vel, at det
var saa vaadt i Vaar, og naar jeg blir
vaadt, saa blir jeg syg med engang.“

„Men jeg hørte dog at du gik flit-
tig og hørte paa den Lægprædikan-
ten, som var rundt i Vaar,“ prøvede
jeg igjen.

„Ja, han talte saa gripende, og det
var Guds Ord, alt han sa, og saa
kjendte han saa vakkert.“

„Hvad det angaar at han talte
Guds Ord, saa er det meget tvil-
somt,“ sagde jeg. „man kan ikke stole
paa saadanne, om hvem man hørken
ved, hvor de kommer fra eller hvor
de jarer hen. Jesus siger, at vi ikke
skal tro hver Mand. Og hvad det an-

gaar, at han sang saa vakkert, saa kan
vel ikke det frelse nogen. Derjom
han var en falsk Profet, som fører
Folk vild, og Gud skulde sige til dig
paa Dommens Dag, at du lod dig
forsøre til at forlade din egen For-
samling og gaa efter Omstreifere, vil
du da kunne undskyldte dig med at han
sang saa vakkert? Tror du Gud vil
undskyldte dig da?“

Hun var imidlertid umedgjørlig
og havde Undskyldninger paa rede
Haand hele Tiden.

Jeg kunde fortælle om mange lig-
nende Tilfælde, men hvorfor har
jeg idetheletaget fortalt saa meget?
Jo, jeg har gjort det forat du, som
læser dette, skal anstille en liden
Selvprøvelse. Maaske har du en el-
ler anden Gang forsøgt at finde Und-
skyldninger, naar du ikke har anvendt
Hviledagen ret. Kanskje dine har væ-
ret af samme Slags. Husk da paa, at
det er Djævelen, som frister til For-
jæmmelse af Guds Ords Hørelse og
Læsning. Og har han først faaet en
til at begynde med det, gir han ikke
op, før han har gjort det aldeles u-
muligt for det samme Menneke at
komme der, hvor Guds Ord høres, el-
ler selv at læse det i Hjemmet. „Gi-
ver ikke Djævelen Rum!“

Missionspræst.

Fra Menighedsflokken i Decorah.

Redaktøren for „Skoleblad“ har
opfordret mig til at skrive lidt om
vor Menighedsflokke her i Decorah.
Det jeg har at sige, bliver mest om de
mindre Børn, da det er med dem jeg
arbejder.

Vi har fremdeles tre Lærere ved
Skolen. Mr. Sjøgevoll underviser i
Nord og Religion, Miss Moen har
det engelske i de fire øverste Klasser
(vi har seks „grades“), og jeg har de
mindre Børn. Vi har alle fuldt op
af Arbeide. Skolen har været besøgt
af 92 Børn iaar. Helbredstilstanden
har været meget god, saa de allerfle-
ste er kommet regelmæssig. Saale-
des har vi kunnet gjøre nok saa godt
Arbeide. Vi prøver at faa Børnene
lige saa langt i de engelske Sprog, som
de gjør i Publicskolen. Af den
Klasse som blev færdig fra vor Skole
ifjor Vaar, er nu otte i „seventh
grade“ i Publicskolen, og seks er i
første Mars Klasse ved Luther Col-
lege. Det er den største Klasse, vi
har havt. „Sirth grade“ iaar er gan-
ske liden.

Vor Baartermin begynder næste
Uge. Der pleier gjerne være nogle
smaa Børn, som begynder paa Skolen
da; sa avt faar vel nogle iaar ogsaa.

Vi har ni Maaneders Skole, og
Skoledagen varer fra kl. ni til halv
fire, med halvanden Time fri til
Middags. Dagen bliver da ganske
kort, saa vi maa benytte Tiden vel.

Der er meget Børnene kunde have Nytte og Interesse af at lære, som vi ikke kan affe Tid til. De lærer en hel Del Sange og smaa Vers eller Digte. Vi bruger nogle Minuter til dette hver Dag, og det tager dem ikke længe at lære sig. De synes, det er bare Mars. Ofte naar Vorn skal fremføre Støffer ved Programmer, er det umuligt at høre hvad de siger. Vi prøver at rette paa dette. Naar de har lært et Digt eller Vers, staar en af dem eller flere sammen foran Klassen og læser det for dem som sidder længst borte. Mange af dem har saaledes vænnet sig til at tale ganske højt og tydeligt.

Alle Vorn liker jo at høre Fortællinger. Disse Vorn er heller ingen Undtagelse fra den Regel. De er især glade i at høre Støffer fra Bibelhistorien. Vi bruger en Stund næsten hver Dag til disse Fortællinger. En Dag fortæller jeg, og næste Dag gjengiver Børnene det de kan huske. Paa denne Maade kan de huske dem nok saa længe. Vi bruger det engelske Sprog, da de fleste forstaar det bedst; og saa er her en Del som slet ikke forstaar Norsk.

Næsten alle Børnene lærer at læse og skrive Norsk. De mindre Vorn som ikke har Distat, skriver hver Dag et Stykke af sin Læsebog. De tager en Stund, før de kan gjøre det uden Hjælp. De har vanskeligt for at gjennemse Bogstaverne, især de store. Men nu er det sjelden, de spørger om noget Nigt.

Det vilde være interessant, om flere vilde skrive i „Skoleblad“ om sit Arbejde, saa vi vil høre lidt om, hvad andre bestiller. Jeg tror det ofte vilde være til Opbyggelse. (Amanda Scheie i „Skoleblad“).

Hvad der lægger Kirken øde.

To Ting lægge Kirken øde: først naar Følket bliver berøvet Guds Ord, hvorved Kirken bliver næret og opholdt, dernæst naar Følket ikke bliver forvaret imod uandelige Værdemne. Paa saadan Maade gaar det til, at Samvittighederne, naar Gudfrøgtighedens Være først er gaaet tabt, vante vildfarende og forsmægtende om og søge hen til utallige Sekter og overtroiske Meninger for at finde Helbredelse; saaledes som vi have set det under Pavedømmet, efterat Troens Ord var gaaet tabt. — Luther.

Alt fattes den, som tror, at intet fattes ham.

Daglige Skrifter er Satans Vaaben og Kirkes Fordærvelse.

Sælskab slaa sin egen Herre paa Halsen.

Bort Arbejdsfelt.

Bekjendtgørelse.

Enget Sound Areds af den norske Synode holder, om Gud vil, sit 19de Aars Møde fra den 2de til den 27de Mai, i Skjøtt Menighed, Str. Alle som agter at overvære Mødet vil, for Indkvarteringsens Skyld, ventligt melde sig til Underknekte.

Følgende er Program for Mødet:

1. Prædiken — Geo. Lane, Ref.; A. O. Nerke, Supl.
 2. Menighedsforretning — M. Haastad, Ref.; B. Harstad, Supl.
 3. Svad bør gjøres for at bevare Ungdommen for den lutheriske Kirke — S. E. Paalson, Ref.; O. Tingelstad, Supl.
 4. Den rette Forbindelse — O. S. Raberg, Ref.; S. Sorenien, Supl.
- O. Tingelstad, Prædikant; S. Stub, Supl.
- J. Dale, Skriftestat.
- S. Ingebritson, Sekr.

Sangere Merk!

Det N. W. P. S. Sangerforbunds Sangerstevne holdes i Vellingham, Tirsdag Eftermiddag den 23de Mai. Det er nødvendigt at Sangerne møder i Vellingham Torsdags Aften til helles Forberedelse. De som kommer fra Syd bør tage enten den „Local“ som ankommer til Vellingham Skiffen et Eftermiddag eller „Hverens“ om Aftenen.

Menigheden i Vellingham søger for Kost og Logis for Sangerne. Korones Ledere vil være af den Godhed at lade Fast. Ordal saa vide om trent hvor mange kan ventes.

Sælleskoret burde tælle henimod 140 Stemmer, da der er to eller tre nye stor organiserede inden Kredsen. Lad alle gjøre Anstrengelse for at være tilstede, vel forberedt.

Dette er egentlig det første Stevne Forbundet holder, og det gjælder at gjøre en god Begyndelse. Kom derfor alle! Kom med det Forfat at vilde gjøre alt, som kan gjøres for at gjøre Sangerstevnet en „Success.“ Vi holder at gjøre saabas for Sagens Skuld; men ingen vil høre større Gavn end netop den enkelte Sanger. Lad kun tvivgende Nærværelse gjøre at du blir hjemme den 23de Mai. Sangene for Sælleskoret angives nedenfor. Sammenlign med eders gamle Liste:

Jubilate, Side 22 — „Min Sjæl, lov Herren.“

Jubilate, Side 117 — „Når den er et gammelt Hus.“

Jubilate, Side 152 — „Al Høiherden oprunden er.“

Jubilate, Side 156 — „Befal du dine Veie.“

Jubilate, Side 158 — „Ove illum

lader Herren raade.“

Jubilate, Side 173 — „Løfter, i Porte.“

Jubilate, Side 221 — „Incline Thine Ear to Me.“

Jubilate, Side 262 — „The Heavens Are Telling.“

Jubilate, Side 123 — „Praise Ye the Father.“

Om nutidig Jubilate Side 248 — Den 126de Salme.

S. Ingebritson, Præs.

Til Missionsmissionen.

Ved T. C. Satra fra Mrs. Ingvald Smith, Kennewick, Washington, \$10.00.

Stanwood, Wash.

I Begyndelsen af Juni eller Slutten af Mai gaar Provianten til vor Mission i Alaska fra Seattle, og Maader af Alcheaande, Sko, osv. franges nu som før, og de som har noget saadant at sende bedes sende det til mig inden 10de Mai, eller om det er en stor Kasse, send den da mærket Mrs. T. V. Brevig's Luth. Eskimo Mission, Teller, Alaska, til Seattle, Wash., Str. St. Helens, care of L. S. Gray and Co.

Paa Komiteens Vegne,

T. V. Brevig.

Genejee, Ida.

Religionskolen i Vor Frelzers Menighed begynder første Mandag i Mai med Miss Nellie Tegland som Lærerinde.

Mrs. og Miss Tegland ankom til Genejee for nogle Uger siden, og Familien er nu atter samlet i sit sunne hjem paa Jarmen.

Fortlatch, Ida.

Tre af Mrs. D. Stoffes Børn, nemlig Walter, Victor og Carl, er nu anbragt paa Barnehjemmet i Portland. Fast. Hellefson tog dem derned for hende for nogle Uger siden.

Mr. og Mrs. G. Spvik til sin lille Datter døbt paa Paaskefest. Hun fik Navnet Clara Agnes.

Hoffaa mange er ankomne hid fra Gamlelandet i Vaar. Vi saa nogle af dem i Kirken Paaskefest. Vi ønsker dem velkomne iblandt os.

Rainier, Ida.

Religionskolen begynder her den første Mandag i Mai med Miss Jessie Olsen fra Genejee som Lærerinde.

Tacoma.

Wilhelm Pjerkan Olsen og Miss Anna Tomine Johansen Reitan blev Tirsdag den 27de April agetviede i Vor Frelzers Kirke. Brudgommen har før været anset ved en af Colorado's store Gul Miner. Efter fire Mars Ophold her rejste han hjem til Norge. For otte Dage siden kom han tilbage og bragte en hel Flok med herover, deriblandt Miss Reitan. Vi ønsker de nøgste Lykke i deres ægtefællelige Samliv.

Kvindeforeningen i Vor Frelzers Menighed holder et Udsalg paa Torsdags Aften, den 13de Mai. Man saar ogsaa lytte til et kort Program. Desuden blir der Forfriskninger som sedvanlig. Alle er velkomne.

Ustidens Kvindeforening møder Torsdags E. m. den 6te Mai hos Mrs. M. Gibson, Vanburen Station paa Puget Sound „car line.“ Kom var med og se den delikate Puget Sound. Alle er paa det hjerteligste indbudne.

Gamle Erik Waldal fødte Onsdag, den 21de April sit 79de Aar. Hans Børn og Børner fappedes derfor om at ønske ham tillykke med Dagen. Glæden foragedes betydelig derved at der var kommet Brev fra Gamle Landet om at Datteren, som har boet hjemme i Norge, om Morgenen den 21de agtede at begive sig med alle sine paa Reisen til Amerika. Mr. og Mrs. Waldal, som nu er blandt de aller ældste i Vor Frelzers Menighed, er endnu ved nogenlunde god Helbred. Paaskefest kunde de begge være paa sin vante Plads i Kirken. Vi ønsker dem frendeles Guds rige Velsignelse. Maatte disse to gamle tro Herrens Tjenere saa en Blid Livs Aften.

Ungdomsforeningen „Concordia“ holder 17de Mai Fests i Vor Frelzers Kirkes Sal Mandags Aften den 17. En af Minnesotas Stortalere har lovet at tolke Korifternes Høiester i Tale. Andre vil gjøre det samme i Sang og Musik.

Giver, saa skal Eder gives!

I et af de sidste Nummere af „Indremissionaren“ spørges der: „Hvad kan være Grunden til, at det ofte er saa vanskeligt at saa de fornødne Midler til vore kirkelige Gjørmaal?“ Det Spørgsmaal bragte en af Mødets Medlemmer til et Tænkning at lade Læreren handle ved, hvormange forskellige Maader, vi Mennesker dog giver paa, naar det gjælder at give til Guds Rige. Vi kan, som en

af Titens Forfattere siger, i saa Henseende inddele Menneffene i 6 Klasser.

1) Den tankeløse Giver: det er de Folk, der giver nærfagt til alle Kanter uden engang at spørge hvorfor eller i hvilket Siemed? Lidt her og lidt der — bare man bliver adspurgt; man vil jo ikke sige nei.

2) Den magelige Giver, eller kanhænde rettere den selvige Giver. Man kommer sammen væsentlig for at more sig og dog paa samme Tid samle ind Penge til et eller andet godt Siemed.

3) Den stemningsfulde Giver: det er de, der giver meget, giver saa ofte, som de føler sig rørt — ved en eller anden gripende Veretning eller i en særlig Anledning — af Medlidenhed, af Belvilje.

4) Den selvforjagende Giver: man giver Afkald paa en eller anden Nydelse og giver saa det derved sparede til det gode Siemed. Kunde ikke de Penge, der gives ud til Tobak, til Candy ofres til Guds Rige? Kunde ikke en lidt billigere Hat gjøre samme nytte? Sandelig, enhver kan spare ind noget paa denne Maade. Frelsesarmeen har særlig sat denne Giver i Syftem, idet den hvert Aar har sin „Forjættelsesuge“ en Uge, der vistnok bringer mange Penge ind i Armeens Kasser.

5) Den regelmæssige Giver: — man henlægger en vis Del af al sin Indtægt, f. Eks. en Tiendedel, en Femtedel, en Trediedel, ja kanhænde endog Halvdelen, og anvender siden disse Midler til visse bestemte, kristelige Siemed, der forekommer en at være de vigtigste — ikke efter Løne eller Indtægt. Lad os minde hverandre om Apostelens Ord i 1 Kor. 16, 2: „Paa den første Dag i Ugen lægge enhver af eder hos sig selv tilside og samle, hvad han har Lykke til.“ Hvilke Summer, der vilde strømme ind til de kirkelige Gjøremaal, om hver Husfader i vore Menigheder vilde gennemføre sig en Ordning! Begynd med at lægge tilside 5 eller 10 Cents af hver Dollar, du følger Smør for. Da Søndags-eggene, lad dem gaa til Guds Riges Sag; jeg ved om en Farm, hvor Høusehuset paa denne Maade har skaffet 3 Dollars allerede fra Iste Januar iaar.

6) Den heltemodige Giver: det er ham, der søger at indskrænke sine egne Fornødenheder indenfor en bestemt Grænse og giver saa alt det øvrige til Guds Rige.

Svordan er det nu blandt os? Er det ikke Tilfælde, at de fleste giver bare for at berolige sin Samvittighed? De giver — saa lidt som muligt. Men man burde ikke spørge: med hvor lidt kan jeg spise Gud af? Nei, nei, lad os altid spørge: med

hvor lidt kan jeg hjælpe mig selv igjennem? Hvor trist, naar Kristne gjør sig et Middel til egen Bindning, Betsvæmmelighed og Nydelse af det, som kunde og burde tjene til Guds Riges Udbredelse, af det, som i Grunden ikke tilhører dem, men Gud.

Som en Følge af den søgede Betsvæmmelse forspinder „Log“-Husene mere og mere i vore Dage; nye, pragtfulde Bygninger opføres, det er naturligvis ret og rigtigt, at saa fler; men — holder Offervilligheden overfor Guds Rige Skridt med det rundeligere Udkomme, med Nybygningen? Na nei! Som oftest finder vi vel Bungen mest aaben hos dem, der enda ikke har faaet „Penge ude“, som det hedder.

Fra et skotsk Blad hidrættes tilslut et Par Fortællinger om Mand, der havde lært, hvad det er at give; kanhænde de kunde bestjæmme os: David Paton afskænkede hele sin Formue, ca. 1 Million Dollars, til Misjonnen, og levede af en forholdsvis ganske ubetydelig Marsindtægt; ogsaa af denne Sum lykkedes det ham dog aarlig at afskænke et efter sine Forhold ganske anseeligt Misjonsbidrag. Hans Døde en Landmaaler-Assistent oppe i de skotske Bjerge; han tjente herved 7 Dollars om Ugen, men anvendte kun 2 Dollars og 50 Cents deraf for sin egen Person, medens han aarlig gav vel 100 Dollars til det sirligefamlede, han tilhørte; ja, i Anledning af et iærlygt Opraab i 1887 gav han 1.000 Dollars. — Halvdelen af alt, han havde sammenparet hele sit Liv igjennem.

Saadanne Exempler gjør os tilskamme; men — de opfordrer os ogsaa til at gjøre ligesaa i det Omfang. Herren giver os Midler til; Lad os mindes, Herren befaler os, at vi skal give: „Giver!“ Han har til 15-Herold — Befalingen lagt den Forfættelse — „Saa skal Eder gives!“ Lad os bede Gud, at vi maa erfare i Istedes rigere Mon: „Det er saligere at give end at tage.“

Sch.

Fra Havet.

I et Atlanterhavsskibs Salon var alt Lys og Munterhed, som det en Avelde lede hen over det mægtige Hav.

Nogle af Selskabet var samlet om Pianoet, hvor de spillede og sang. I et Hjørne sad Jakob Burns med sin unge Hustru; de var ude paa Prøvelsreise. Ikke langt fra dem sad en Moder, hvis Barn legede ved Siden af, medens hendes Mand, en høj Skikkelse, stod høiet over Stolen og spillede til Musikken. Langt borte i et andet Hjørne sad en gammel Kvæker, som rejste for sin Selbreds Skyld.

Ved Pianoet sad en ung, vakker Dame, der i høi Grad fængslede en ung, kjæf Skotte, der stod ved Siden af hende. Hun sang en skotsk Sang, og nogle af Selskabet snilede politisk, thi det var klart, at den unge Skotte, Donald Fords, var indtaget i Mary Drume — saa hed den unge Dame.

Da hun havde sunget, rejste hun sig, og en af Englands mest kjendte Sangerinder satte sig til Pianoet. „Thi Gud saa elskede, saa elskede Berden.“ sang hun, da der pludselig høret et voldsomt Prag, og Skibet tog en Overholing, saa man blev kastet om hverandre.

Saa for man op paa Dækket, og der saa man, hvad der var haendt. Medens man havde spillet og sunget under, havde en tyk Taage lagt sig over Havet, og Skibet havde stødt.

Under den vilde Forvirring, der opstod, under Kvinders og Børns Skrig og Bønner blev Vaadene sat ud. Men Drængslen var stor, og det blev vanskeligt at bane sig Vej til Vaadene, thi alle stormede paa, og Skibet jant hurtig.

Skotlanderen havde bare en Tanke: „Hvor er Mary? Er hun reddet?“ Han haabede, hun var kommen ned i en af Vaadene, der endda ikke havde sat fra; han jantes, han havde seet hende.

Som han trangte sig frem, kom han til en Gruppe hvor en gammel Mand holdt paa som en rasende at jænpe sig hen til en Vaad.

„Tusende Kroner for en Plads!“ kreg han. „Atten tusende Kroner for en Plads!“ ifreg han igjen.

Medens en Ghien for gjennem Donald ved de sidste Ord, kjendte han en Saand, der greb hans, og da han saa ned, saa han Mary Drumes blege Ansigt, der var vendt op mod hans.

„Store Gud!“ raabte han, „jeg, som troede, De var reddet i Vaaden. Kom, vi maa prøve, om vi ikke kan saa Plads!“

„Nei, det er umuligt,“ sagde hun, da de havde prøvet at komme frem. Men vi er i Guds Saand.“

„Mary, min elskede,“ hviskede han og lagde Haanden om hendes Liv.

„Na Donald,“ sagde hun, og hendes Lys lyste, „aa Donald, jeg elsker dig. Og jeg er ikke bange, jeg ved; Gud har tilgivet mig.“

„Vi vil staa sammen,“ sagde han og kyskede hende, „Gud være lovet, at vi er sammen, saa vi kan dø sammen.“

Og der stod de sammen, alene i denne Brimel af Menneffer, hvor nogle bad, andre bendede.

Ikke langt borte stod den unge Burns og hans Hustru. Hun havde lagt sine Arme om hans Hals, og Ansigtet var skjult mod hans Skulder. „Jakob, Jakob!“ kyskede hun,

„jeg kan ikke dø! Kan vi ikke reddes?“

„Nei, det er vist umuligt,“ svarede han, „men vær ved godt Mod, Jesus lever, og Jesu Kristi Blod renses fra al Synd.“

„O Jakob, jeg er bange! Vil Gud tilgive mig?“

„Saa vist som han lever,“ svarede Burns og strøg sin Hustru over kindet.

„Tante sagde beständig, at jeg for-gudede dig, vil han tilgive mig, saa vi ikke skilles ad?“

„Mollie,“ sagde han, „Gud er Kjærlighed, og i Kristus Jesus tilgiver han os. Vi tror paa Jesus. Og jeg ved, han vil hjælpe os, hjælpe os til at blive sammen.“

„Na, jeg tror, Herre, hjælp min Vantro!“ bad hun og løstede sit Ansigt op mod Himlen.

Som hun talte, kom en gammel Mand forbi; han gik fra Gruppe til Gruppe og raabte:

„Se hen til Kristus! Han døde for dig! Gud vil ingen Synders Død, men at vi skal ombvende os og leve! Kald paa ham paa Nødens Dag, og han vil høre og hjælpe! Han er vor Fader, rund til at tilgive! Overgiv dig til ham!“

Saaledes fortjatte den gamle fra Gruppe til Gruppe, ogsaa forbi det Sted, hvor Moderen stod med sine Børn, der klængede sig til hende og hendes Mand.

„Jeg kunde bære det,“ sagde Manden til sin Hustru, „hvis det ikke var for dig og Børnens Skuld, Bessie,“ og kjæf som han var, brost han i Graad: „Min Hustru, mine Børn!“

„Dys, dys, Peter!“ sagde hans Hustru. „Vi ved ikke, hvad ondt den gode Gud vil spare os for; og jeg er ikke bange,“ og hendes vakre, sjælsfulde Ansigt oplystes af et Smil, som hun talte. „Vi gaar blot til vort Hjem, til Gud, vor Fader, ja, til det bedste Hjem, Peter. De smaa vil saa gjerne gaa til Jesus, vil de ikke?“ sagde hun til og trykkede Børnene ind til sig.

„Skal vi gaa og se Jesus, Mor?“ sagde en af dem. „Skal vi se ham snart?“

„Na, min elskede,“ svarede Moderen.

„Na, lad os gaa! Kom, lad os gaa,“ sagde den lille til en af de andre smaa, „hos Jesus skal vi have det saa deilig.“

Moderens Lys faldtes med Taarer, som hun med et Lyst, forklaret Smil saa paa sin Mand.

„Gud velvigne dig, Bessie,“ sagde han, „du har været en god, trofast Hustru, og nu hjælper du mig ogsaa til at dø.“

Men høit over Bønner og Eder, Graad og Trusler hørte man en deilig Stemme, der sang: „Thi Gud

jaa, elskede Verden — —

Under Sengen tog Skibet en Overhaling, og Søen fyldte det synkende Skib, jaa der nu ikke var andet Spor tilbage deraf end sydende, kogende Vand, hvori Mand, Kvinder og Børn kjæmpede for Livet.

Men af dem, der blev reddet op i en Baad var Skotten Donald Jords og Mary Dryne, hvis Hjertes den Nat blev knyttet til hinanden i fælles Tro og Kjærlighed til Gud.

Den himmelske Kilde.

Jeg stansede engang i en smuk liden Landsby paa den velke Kyst, hvor Folket maatte hente alt sit Vand fra en Brønd.

„Er denne Brønd nogeninde tør?“ spurgte jeg en ung Pige, som kom for at hente Vand.

„Tør? Ja, Frue, meget ofte i varmt Veir.“

„Og hvor gaar du da hen efter Vand?“

„Til Kilden lidt udenfor Byen.“

„Og hvis den Kilde tørres ud?“

„Na, da gaar vi til Kilden lidt høiere op — det bedste Vand af alt.“

„Men hvis Kilden høiere oppe flaar Tøil?“

„Na, Frue, den tørres aldrig ud — aldrig. Den er altid den samme, Vinter og Sommer.“

Jeg gik hen til denne delige Kilde som aldrig tørres ud. Det var en klar deilig Væf, som kom ned fra Fjeldet — ikke som en rivende Strøm med Brøl og Hart, men stille og venlig fuld af Frihed. Den randt ned til Beikanten; ethvert Varn kunde naa den med sit Spand; der var nok for hvert tont Kar.

De smaa Bølge kom hid ned for at drikke; Gaarene og Lammene havde fraadt en liden Sti til Manden af den. Det tørstige Løstjør, som gik henad Veien, kjendte den og vidste at den „aldrig tørres ud.“

Det mindede mig om Livets og Selighedens Vand, som flyder fra „Givighedens Klippe,“ og som alle Menneker kan naa ved Jesu Kristi Evangelium. Enhver anden Kilde kan tørres ud i Trængsels og Modgangens Dage, men denne himmelske Kilde ophører aldrig at flyde.

„Betalt John Williams.“

En amerikansk Avis meddeler følgende fra et Bønnemøde. En Mand, der var kjendt for ikke at passe sine Forretninger, stod op for at tale over Emnet: „Svad skal jeg gjøre for at blive frelst?“

Sagte gjentog han Ordene: „Svad skal jeg gjøre for at blive frelst?“ Endnu nogle Gange gjentog han Ordene hver Gang med mere Alvor. Omfjeder bejvaredes dette vigtige Spørgsmaal af en af de færdigede

Personer saaledes:

„Gaa hen og betal John Williams for de Offer, du kjøbte af ham.“

Mange Menneker maatte først betale „John Williams“ de Pengene, de er skyldige, inden de selv kan blive frelst eller lede andre til Frelse.

For hvis Skyld?

En Missionær kom engang til sin Fødeby for at samle til Missionen. Der var stor Glæde og Bevægelse i Byen. En af hans gamle Bekjendte kom til ham:

„Andreas, gamle Ven,“ sagde han, „jeg faar vel give 5 Kroner, siden det er du, som kommer rundt.“

„Nei,“ sagde Missionæren og gav ham Pengene tilbage. „Jeg kan intet modtage, naar du giver, fordi du jer, det er mig.“

Manden sølte Brodden.

„Andreas, du har Ret,“ sagde han. „Der er en Dikronefeddel, fordi det er for Jesu Skyld du kommer.“

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths.

STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Teaming
J. W. Hall, Propr.

**PACIFIC DISTRIKTS PRESTER
OG MENIGHEDER.**

Oakland, Cal.

Trefoldigheds lutherske Kirke, 823 Athens Ave., near San Pablo og 25th St. Norsk Gudstjeneste hver Søndag Kl. 11 Form. Om Aften Kl. 8. Bibelæsning, kristelige Foredrag, Missionsmøder, o. s. v.

M. A. CHRISTENSEN, Pastor.
Bopæl ved Kirken. Tel. Oakland 6637
St. Paul's English Ev. Luth. Church, 32nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m. Fruitvale.

Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.

Russell.

Services, 4th Sunday, 7:30 p. m.; Sunday School, 6:30 p. m.
S. B. HUSTVEDT, Pastor.

Bellingham.

Zions lutherske Kirke, Grant St. nær Gladstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 7:45. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aftengudstjenester i det engelske Sprog. Søndagsskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1460 Humbolt St. Tel. Main 2793.

Tacoma.

Vor Frelasers Ev. Luth. Kirke, H. af 17de og So. J Sts., Cable og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndags For-

middag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:30.
Preus, Ove J. H., 1902 So. J St.

Portland, Oregon.

Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelasers Kirke. Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

Kelso.

Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.

Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maanedens.

Barlow.

Gudstj. sidste Søndag i Maanedens, Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maanedens, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

Sodaville.

Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.

Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave. Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maanedens; Formiddag Kl. 10:45 og Aften Kl. 8.

Quincy.

Gudstjeneste den første Søndag i Maanedens Kl. 11 Formiddag.

Oak Point og Alpha, Wash.

Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.

Genesee, Idaho.

Vor Frelasers—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 11 Form. The Eng. Lutheran—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 3 Eftm.

Potlatch, Idaho.

Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 2:30 Eftm. og 7:30 Aft.

Clarkston, Lewiston, Kamiah, Palouse
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Seattle.

Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontius Ave. og Thomas St.—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to "Blocks" vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4433.

Stanwood, Wash.

Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.

Freeborn.

Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.

Camano.

Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.

Gudstj. 3de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TJERNAGEL, Pastor.

Los Angeles, Cal.

Gudstjenester—Hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 8, med Undtagelse af 3die Søndag Aften.
Engelsk Gudstjeneste om Aftenen den første Søndag og Formiddagen den sidste Søndag i hver Maaned.
Søndagsskole—Norsk og engelsk, Kl. 9:30.
CARL I. SAUER, Pastor.
2619 Paloma Ave.

Santa Barbara, Cal.

Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maanedens, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.

N. PEDERSEN, Pastor.

Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.

Orillia Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.

Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften.
Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.

Glg Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.

Phone Main 3910 OLAF EGER.
4304 N. Cheyenne St., Tacoma.

San Francisco.

The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.

E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.

Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.

Aaberg, O. H., Parkland, Wash.

Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.

Blakkam, J., Box 175, Rockford, Wash.

Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.

Bjerke, A. O., 1818 Donovan, So. Bellingham, Wash.

Balsom, H. E., Silvana, Wash.

Brevig, T. L., Teller, Alaska.

Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.

Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.

Dale, J. O., Bothell, Wash.

Eger, Olaf, 4520 No. Huson St. Phone: Main 3910, Tacoma.

Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.

Grönsberg, O., 1694 Howard St., San Francisco, Cal.

Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729, Portland, Ore.

Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.

Harstad, B., Parkland, Wash.

Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.

Holden, O. M., 1009 Milpas St., Santa Barbara, California.

Heimdahl, O. E., Parkland, Wash.

Ingebritson, H., Fir, Wash.

Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.

Ordal, O. J., 1460 Humbolt St., Tel. Main 2793, Bellingham, Wash.

Pedersen, N., 1009 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.

Preus, Ove J. H., 1707 So. I St., Phone: M 4270.

Rasmussen, L., North Bend, Ore.

Sauer, Carl I., 2619 Paloma Ave.

Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.

Sörensen, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.

Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.

Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.

Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.

White, A. O., Silverton, Ore.

Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt

T. K. SKOV
2138 South J Street
Tacoma, Wash.

Larson, P. T., Bestyrer for Parkland Barnehem, Parkland, Wash.

Anberg, O. H., Kasserer for Parkland Barnehem, Parkland, Wash.

Thompson, A. R., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Salvøndøren.

En Mand stod og stirrede paa Døren til Salvoenen.

„Hvad staar du og ser paa?“ spurgte en forbigaaende.

„Jeg ser paa denne Dør,“ svarede Manden, som var klædt i Pjalter. Jeg eiede et stort 3-etages Hus. Det gik sin Vej — gennem denne Dør. Jeg eiede en Skov, som man ikke kunde spadsere omkring paa en Dag. Den gik ogsaa gennem denne Dør. Jeg eiede tyve Tusind Dollars i Banken. De fulgte med paa Veien. Jeg eiede en Kværn med fire Stene, saa tykke og brede, at ingen skulde tro, at de kunde gaa igennem Døren der — og alligevel gik de. Jeg eiede ti Heste, festske Hjør og Hundrede Naar og to hundrede Evin og tre hundrede Høns. De gik ogsaa denne Vej.

Jeg eiede Staal i mine Arme og Sundhedsrødme paa mine Kinder. Dette har jeg tabt paa Veien der igennem. Jeg eiede et godt Navn og Rygte, men det er forbi.

Alt, alt er forbi, alt er gaaet gennem denne Dør.

Alt, om jeg eiede Penge nok til at lade denne min sørgelige Historie male paa denne Salvøndør. Men jeg har øjret det bedste, jeg eiede paa Døsen paa den anden Side Døren. Alt mit er gaaet gennem denne Dør, og nu er Døren stængt for mig.

Slutningen mangler.

Raboen kom ind i Stuen, og Sultens lille Søn sprang som vanlig imod ham og rakte ham Haanden.

„Men hvad har du gjort dig da?“ spurgte Raboen. „Har du været i Strigen?“

„Ja,“ svarede Sultens Moder. „det kunde nok gaaet rent ilde med ham. Jeg var nede i Haven og havde glemt Hafften. Han skulde hente den og sprang saa for at skaffe mig den fort. Saa faldt han og den ene Epiden paa Hafften stredede Diet. Havde den kommet bare lidt nærmere, havde den truffet Diet. Nu slap han med nogle Strammer og et blaat Zie.“

Raboen taug og saa paa Konen, som ventede han at høre mere.

„Men Slutningen paa Historien mangler,“ sagde han.

„Nei, det var ikke mere. Jo, Sulten fik dygtig Skjend, fordi han ikke saa sig bedre for.“

„Slutningen mangler,“ vedblev Raboen.

„Jeg sagde: N uosjer du dig bedre en anden Gang,“ sagde Konen.

„Slutningen mangler,“ vedblev Raboen. „Takker Herren, thi han er god, og hans Barmhjertighed varer evindeligt.“

Hvem hjælper?

Den bekjendte Statsmand Colfax rejste sammen med Jørgensen paa Trænet. De samtalte om Religion. Jørgensen spottede som sedvanlig Kristendommen. En Enke, som sad i det næste Sæde, græd stille over et hjært Barn, hun netop havde mistet paa Reiset, og som hun tog med sig som Lig til Hjemmet.

Colfax søgte at trøste den bedrøvede Kvinde.

Moderen svarede dog med et Smil gennem Taarer paa Statsmandens trøstende Ord:

„Ja, det er min Trøst, at jeg ved, at jeg engang skal samles med mit lille Barn igjen i Himmelen.“

Colfax vendte sig til Jørgensen med følgende Ord:

„De forsøger at berøve ethvert troende Menneste Religionens Trøst; hvad har De at give denne grædende Moder i Stedet?“

Jørgensen svarede:

„Lad os tale om Politisk, Colfax.“

Ingen Tid.

Den, som ikke kan finde Tid til at raadspørge sin Bibel, vil en Dag finde, at han har Tid til at være syg.

Den, som ikke har Tid til at lide, maa finde Tid til at dø.

Den, som ikke kan finde Tid til at tænke sig om, vil høst jandsknligh finde Tid til at lide.

Den, som ikke kan finde Tid til Anger, vil finde en Evighed, hvori Angeren ikke vil gavne noget.

Den, som ikke kan finde Tid til at arbejde for andre, finder en Evighed, hvori han maa lide for sig selv.

Lien's Pharmacy

Skandinavisk Apothek.

Mr. B. Lien. Harry B. Selvig

DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,

Recepter udfyldes nøiagtig

M. 7314 1102 Tacoma Ave

DR. F. S. SANDBORG

Norsk Læge og Kirurg

Specialist i Børnesygdomme.

Kontor 311-312-313 Sunset Block

BELLINGHAM, WASH.

Office Phones: Main 322; A 512

Res. Phones: Main 321; A 570

New York.

LUTHERS PILGRIM-HUS

No. 8 State St., New York.

Nærmeste Hus ved det nye Landings-

sted for Emigranter

Kristeligt Herberg for Indvandrere og

andre Rejsende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær,

træffes i Pilgrim-Hus og staar

Emigranterne til rned Raad og Daad.

Attend

The Pacific Lutheran Academy

and

Business College

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

1—Et to-aarigt Kursus for saadanne, som ikke er blevene færdige med common Skolen.

2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.

3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Høstskolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.

4—Et Kursus i Bogholderi og andre Forretningsfag.

5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.

6—Et Kursus i Musik.

7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.

8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elever optages uden Eksamen naarfømhelst (helst ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maaneder \$67.00; 6 Maaneder, \$127.00; 9 Maaneder \$180.00. Heri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Buss.

N. J. HONG, President,

Parkland, Wash.

Dr. S. J. Torney; Practice limited to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses fitted. Red Front Bldg., Bellingham, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood Washington

DRS. ROBERTS, DOERRER
AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash.

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware

STANWOOD WASH

DR. L. N. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontortid 10-12, 2-4 og 7-8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg
Seattle, Wash.

Office Phones—Main 6177; Ind. 3202

Residence: Ind. 3620.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail. Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON.
Stanwood, Wash.

KLAEBOE DRUG CO.

(Established 1888)

For Specialitet er at ekspedere Recepter medbragte fra de skandinaviske lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed

Embalmer

STANWOOD WASH.

Dr. Hartman

Examineret Læge

Fra Kristiania Universitet.

Sunset 171 Independent 16

Stanwood, Wash.